

Тритѣ кукли и момчето се отдалечиха въ жгъла, и почнаха дълго да шушукатъ.

*

На заранята още отъ рано засвириха латерни, пищялки, люлките се люлбеха съ смѣхъ и викове. Около дѣда Паруша и Янка се събраха хора. Работата кипна отъ първия часъ. Когато старецътъ дръпна лжка на гждулката, и куклитѣ мръднаха — изведнажъ всички ахнаха отъ изненада: и тритѣ кукли мърдаха ржце, крака и глави, като живи. Самъ старецътъ остана като втрещенъ — какво бѣ това чудо! Само Янко се усмихваше и дърпаше новитѣ конци, които нощесъ бѣ прокаралъ. А когато Кара-Кольо се обади съ човѣшки гласъ и Тодоръ му отговори също тъй, а Кера извика „олеле“! — всички бѣха тъй смаяни, че не забелѣзаха Янка, който бѣ навелъ глава надъ сандѣчето и приказваше на разни гласове. Нощното упражнение бѣше излѣзло отлично. — Отъ всички страни валѣха яйца, козунаци и левчета. До вечерята не починаха. Такава печалба никога не бѣха имали. Дѣдо Парушъ се разплака отъ радостъ. А презъ нощта, когато всички заспаха, Кара-